

1970-71

ŠT. 5

Razčlenjena stavka tiskarjev je zakrivila zakasnitev izida četrte in pete številke Galeba.

Mlade čitatelje, učiteljstvo in sodelavce prosimo za razumevanje.

Uredništvo

VSEBINA

Fran Roš: Pust gre skozi vas	105	Metka Rainer: Metka sladkosnedka	117
Francé Bevk: Mali upornik	106	Robert Hlavaty: Burji	118
Tone Batagelj: Februar	111	Danilo Gorinšek: Zajček učenjak	118
Tanja Maurič: Stric Frederick	112	Naši mladi sodelavci	119
Vojan Arhar: Zimske podobe	113	Šolarji pišejo	121
Stana Vinšek: Kurja zgodba	114	Pozdrav Ludoviki Kalan	122
Vlado Firm: Črni kos	115	Nagradni natečaj	125
Vojan Arhar: O coprnica	116	Galebova nagradna uganka	128
Miro P.: Zimsko cvetje	116	Križanka in dve uganki (na platnicah)	

Izhaja mesečno v Trstu (8 številke) — Izdaja Založništvo tržaškega tiska, Trst — Odgovorni urednik Albin Bubnič — Glavni urednik Lojze Abram — Uredništvo in uprava Ul. G. Amerdola 12 — 34134 Trst, tel. 415534 — Tiska tiskarna Graphis Ul. Sv. Frančiška 20, 34133 Trst, telefon 29477 — Posamezna številka 130 lir — Letna naročnina 1000 lir — Naslovno stran opremila Mojca Švab, učenka 3. razreda osnovne šole v Dolini.

Pust gre skozi vas

Zdaj je tisti čas...
Skozi našo vas
masten okrog ust
gre veseli pust.

Brenka na kitaro,
nosi jopo staro,
hlače žolte — rdeče,
psa za sabo vleče.
Zdaj se posolzi,
zdaj se posmeji,
pa tako postavi,
da stoji na glavi.
Še zapleše malo,
zvrne se za šalo,
z nosom v lužo sune,
si razbije strune
na kitari, oj,
pa udari, joj,
s korobačem psa!
Hlače pa na dva
kosa mu počez
počijo zares.

Pust se bridko joče,
dvigniti se hoče,
pa ne more prav.
Toda že je vstal!
Zdaj pogledjte pusta,
spet odprl je usta,
o, kako široka,
o, kako globoka!
Tu že kar na cesti
hoče krofe jesti
in še kaj mesa,
če mu kdo ga dà.
Ena, dve in tri!
Vrzi krof mu ti!
Če ga pa ne ujame,
pes naj krof si vzame
in se z njim masti!
Naj se pust jezi!

Zdaj je tisti čas...
Skozi našo vas
masten okrog ust
gre veseli pust.

FRANCE BEVK: MALI UPORNIK

12

Zjutraj me je mati zbudila prej kot po navadi. Še ves neprespan sem zehal in si mencial oči. Res, tisto noč mati niti za trenutek ni zaspala. Bila je bleda v obraz, temni kolobarji so ji senčili oči. Zdela se mi je bolj zaskrbljena kot prejšnji večer. Med zajtrkom se je zdaj pa zdaj zagledala proti Osredku in na cesto proti Prisojam. Kazno je bilo, da s tesnim srcem nečesa pričakuje.

Natočila mi je vode v putrih in mi v malho natlačila hrušk z velikim kosom kruha. »Opoldne ne hodi domov,« mi je rekla. »Ne vračaj se pred večerom!«

»Da.«

»In ne pasi preblizu doma. Najbolje, da ženeš visoko pod gozd.«

»V Črni rob?« sem vprašal.

»V Črni rob, če te ni strah, in še dlje. Na drugi strani hriba je tudi paša. In kako daleč se vidi odondod! Ali se bojiš?«

»Neee,« sem zategnil.

Bilo mi je tesnobno. Čutil sem, da se nekaj grozečega skriva za materinimi besedami. A nisem je hotel nadlegovati z vprašanji. Milo se mi je storilo, ko me je mati pobožala za slovo in se mi tožno nasmehnila. Tega prej nikoli ni storila.

Sonce je pravkar vstajalo izza hriba, ko sem se dvizal po gmajni. Še enkrat sem se ozrl po domačiji, z očmi pobožal slamnato streho, ki je gledala izmed sadnega drevja. Priganjal sem kozi, ki sta med potjo lovili

Putrh, putrih — ročni sodček.

grížljaje in na vsak moj klic poskočili za nekaj korakov više.

Nisem se dobro zavedel kdaj — že sem bil tik gozda. Ta me je zmeraj privlačeval s svojo grozljivostjo, hkrati pa odbijal. Bolj odbijal kot privlačeval zaradi strahov, ki mi jih je čarala domišljija. Le materina želja, da naj kozi zaženem onstran hriba, mi je dajala pogum.

Visoka debela, hlad in mir. Na mahu in suhem listju so se poigravali sončni žarki, ki so kapljali skozi veje. Z rahlim srhom po telesu sem se oziral okrog, upiral oči v vrhove. Zdela se mi je, da bo kaka prikazen vsak hip pomolila svoj strašni obraz izza te ali one skale. Nič takega se ni zgodilo. Polagoma sem se zazibal v občutek varnosti. Oči so mi odkrivale zanimivosti.

Kozi mi nista dali, da bi se vdajal uživanju. Ker nista našli paše, sta silili vedno dalje. Poskakoval sem za njima s skale na skalo kot kozlič in jima sledil. Med potjo sem v neki kotlini naletel na ostanke tabornega ognja. Uganil sem, da so tam oni dan kurili partizani, preden so bili napadeni. V tesnem krogu so ležali ožgani kamni, siv pepel in nekaj ogorkov.

Živali sta se ustavili šele pri Črnem robu, skalnatem gričku, po katerem je ves vrh dobil svoje ime. Pokrivalo ga je nizko grmičje, drevje tam okrog je bilo redko, vmes so ležale jasice s sončno travo.

Rogačka in Liska sta se pasli, jaz pa sem si ogledoval griček od vseh strani kot kako čudo. Med skalami sem odkril jamo, ki ji ni bilo videti do konca, ker je zavijala na desno. Iz nje je strmela tema. Obšla me je

rahla groza. »Tu notri,« sem pomislil, »so nekoč živeli divji možjé.« Prišla mi je še neka druga misel. Ali ni Dana tu skrivala Črta, preden so ga prenesli v našo kočo? To je bilo verjetno. Ob tej misli se mi jama ni zdela več tako strašna. Vendar me je bilo strah stopiti v votlino, četudi me je privlačevala njena skrivnost.

Splezal sem na griček in se oziral okrog. Pod menoj se je širil gozd, sam gozd, ki je kot temna odeja pokrival valovito pobočje. Daleč tam zadaj so bile nekatere goličave, na njih so stale samotne kmetije. In v daljavi, ki jo je komaj dosegel pogled, se je v mrču belila neka vas.

Iztaknil sem samotni bezgov grm in si urezal vejo. Da bi se s čim zamotil, sem sedel v senco in rezljal piščalko. Dolgo je trajalo, da je bila nared. Ko sem nanjo zapiskal, je tako čudno odjeknila v tisti samotni, da mi je plahost objela srce.

Položil sem jo poleg sebe in si otrl znoj s čela. Po več dneh oblačnosti brez dežja se je bilo nebo zjasnilo, a je v zraku visela

dušeča sopara. Začutil sem lakoto in žejo. Napil sem se vode, pojedel dve hruški, nato sem lomil kruh in ga mlel med zobmi.

Pritekli sta kozi, ki sta radi prosjačili pri mojem obedu. Dal sem vsaki drobljanec kruha, a sta še vedno silili vame. Uganil sem, da sta žejni. Nalil sem iz putriha vode v klobuk in jima jo ponudil. Pohlepno sta pili in se butali z glavama... Tako sem ju večkrat napajal, kadar smo bili daleč od kakega studenca.

Kozi sta legli v senco. Tudi jaz sem legel. Zgrabilo me je domotožje. Bilo mi je, kakor da sem nekje daleč na koncu sveta. Rad bi bil zaspal, a me je že iz prvega dremavca zdramila misel na mater. V zvezi z njo mi je sto vprašanj šlo po glavi. Naj sem še tako odganjal hude misli, so mi grenke kot pelin zmeraj znova legale v srce. Iznenada me je vsega prevzela mrka otožnost. Sopara pa je bila čimdalje hujša, z zahoda so veliki, kopasti oblaki vstajali na nebo. V tisto stran mi je gozd zapiral razgled, zato sem jih opazil šele, ko so bili že dokaj visoko. V daljavi je votlo grmelo. Bližala se je huda ura.

Rad sem imel nevihto, če sem jo gledal skozi okna koč. Na prostem pa me je bilo strah bliskov in groma, bal sem se strele. Ozrl sem se po nebu; ni bilo časa gnati domov. A v trenutku, ko je rob grozečih oblakov pokril sonce in se je gozdni mrak še bolj zgostil, bi me nič več ne moglo zadržati v Črnem robu.

Skočil sem na noge in kozi začel zganjati proti gmajni. Toda živali, kakor da me ne razumeta, kaj hočem, sta tekali zdaj na desno, zdaj na levo. Skakal sem zdaj za Rogačko, zdaj za Lisko in ju zavračal. A kozi, kakor da sta se spremenili v dva nagajiva zlodeja, sta vedno znova silili nazaj v Črni rob. Ves zasopljen in ugnan, da mi je pot lil po telesu, sem slednjič stopil iz gozda na gmajno.

Vedno bolj pogosto in zmeraj glasneje se je oglašal grom. Pred menoj so se dvigale gore oblakov, ki so pokrivali že več kot po-

Ugnan in zasopljen — upehan in zasopljen.

lovico neba. V njih je neprenehoma pobii-skavalo, kakor da mi mežika velikansko, ognjeno oko. Rad bi bil gnal domov, a si nisem upal. Da sem bil le v domačem bregu! Daleč pod seboj sem videl vrhove sadnih dreves, le kočja je bila še skrita očem. Ogledeval sem se, kam bi se stisnil pred nevihto.

Zatekel sem se pod košat hrastič, ki je imel goste veje skoraj do tal. Ugriznil sem v zadnjo hruško, ki mi je bila še ostala v malhi. Ko sem se znova ozrl navzdol, mi je zastal grizljaj v grlu, od zavzetja so mi bolščale oči.

Izmed sadnih dreves se je bil dvignil visok plamen in z ognjenimi jeziki lizal pod nebo. Iz njega je vstajal črn steber dima, ki se je na vrhu širil v drvesno krošnjo.

Prav tedaj pa se je nad zahodom razdivjala nevihta. Polovica doline je bila zagrnjena s sivim plaščem dežja in toče. Oblake so rezali ognjeni bliski, glušeče grmenje se je odbijalo od hribov. Zapihala je močna sapa, da so se upognili vrhovi dreves in je listje pokazalo svojo srebrnkasto belino.

Steber dima se je v vetru nagnil, se razcvetel in se raztrgal, a je že drug rasel iz pogorišča. Snopi isker so se kot velikanski roji kresnic zaganjali zdaj proti grapi, a zdaj v hrib. Plameni so se krivili, se lomili, trgali in znova spajali...

Nisem se več menil za bližajočo se nevihto ne za veter, nisem videl bliskov ne slišal grmenja. Stal sem kot olesenel, oči so se mi kot začarane upirale proti domu. Bilo mi je jasno, stokrat jasno, da gori naša kočja. Tedaj sem razumel materino vedenje in njene besede prejšnji večer in tisto jutro. Spomnil sem se Smuka, ki je bil v mraku ko ena sama živa grožnja... Tako se mi je stisnilo srce, da sem gluho zastokal. Naša kočja gori! Tolikokrat se mi je dom zdel tako majhen in grd, a ves ostali svet tako velik in lep. Tedaj sem občutil, kako rad sem ga imel, tako rad kot očeta in mater. Mati! Saj res, kaj je z materjo? Domov, domov!

Podil sem kozi navzdol, navzdol, a živali sta bili zbegani zaradi nevihte, ki je med-

tem že dosegla tudi tisto pobočje. Silili sta v grmovje, da bi se stisnili v kako zavetje. Spodil sem ju iz enega grma, a sta in ušli v drugega. Zagnal sem ju na stezo, a sta mi utekli pod pot. Postajal sem srdit, živali pa sta bili vedno bolj zbegani in hudožni. »Rogačka, daj no!« sem rutil in prosil. »Liska, no! Liska!«

V gozdu nad menoj je zagorelo in zaprasketalo. Samo za hip. Udarila je strela. Usul se je gost dež, debele, težke kaplje so mi bičale obraz in roke.

Požar, neubogljivi kozi, nevihta — kakor da se je vse zarotilo proti meni, bil sem brez moči. Od obupa bi se bil najraiši vrgel na mokro zemljo in naglas zatulil. Le neumljiva groza mi je tiščala solze v prsih. Kaj je z materjo? Čemu se mučim z Rogačko in Lisko? Pustil sem ju in stekel po stezi navzdol, da mi je prazna malha divje odskakovala ob boku. Putrih mi je bil že prej zletel iz rok in ga nisem pobral.

Premočen do kože sem se ustavil na robu gmajne tik nad kočjo. Toda saj ni bilo več kočje niti kozjaka. Tam so stale štiri gole, zakajene stene, med njimi je dogorevalo le še debelo tramovje. Iz njega je zdaj pa zdaj šinil velik zubelj in se znova potajil v vrsto plamenčkov. Tudi dim ni bil več tako gost kot prej, nič več tako temen, temveč redek in siv kot hudouren oblak. Drevje, ki je prej senčilo dom, je tožilo z osmojenimi vejami.

Ves zmeden, v strahu sem se oziral okrog, da bi zagledal mater. Tedaj sem mislil le še nanjo, samo nanjo.

»Mati!« sem jo poklical na pol v joku. »Mati! Oj, mati!«

Nihče mi ni odgovoril, nihče se mi ni oglasil. Le v pogorišču je zaprasketalo. V drevju pa je šumel dež, ki je že ponehaval.

13

Tako strašno kot takrat mi še nikoli ni bilo pri duši. Ni me pekel požgani dom, nanj še mislil nisem več. Da so bili tu fašisti in da nas je Smuk izdal, sem le za hip pomislil. To ni bilo najvažnejše. Vsaka moja misel je lovila le mater in jo iskala. Kje je? Kaj se je z njo zgodilo?

Če bi bila utekla in se skrila, bi me že slišala in prihitela, da me potolaži. Ali so jo odpeljali s seboj? To je bilo verjetno, kakor je bilo grenko. Morda je živa zgorela v koči. Ta misel je bila tako strašna, da me je ob njej spreletavala mrščavica. Nisem ji mogel ne hotel verjeti. Kljub temu sem stopil do pogorišča in skozi zgorela vrata pogledal v vežo. Tam so vse križem ležali in tleli ostanki tramov.

Dež je ponehal, nevihta se je pomaknila nekam daleč za Črni rob. Dotlej sem požiral solze in krotil tesnobo v srcu. Iznenada pa sem zajokal in si z burnim hlipanjem lajšal dušno bolečino. Bil sem sam, nihče me ni videl ne slišal. Lahko sem se brez sramovanja do mile volje vdajal žalosti.

Kozi sta sami od sebe pritekli za menoj. Obstali sta med drevjem. Zdelo se je, da se čudita črnemu razdejanju. Vsakokrat sta stekli naravnost v kozjak, kjer ju je v starem škaflu čakala voda, da sta se napili.

Tedaj pa sta se zaman ozirali — kozjaka ni bilo več. Za njim je ostal le kup oglja in pepela.

Rogačka je kakor iz nejevolje z rognji drgnila deblo stare jablane. Liska pa me je pogledala s pametnimi, zelenkastimi očmi in zameketala. Kdo ve, kaj je izražalo njeno meketanje? Morda začudenje, morda žalost in tožbo.

Čutil sem se tako zapuščenega in osamljenega, da sem se živali zveselil kot človeka. Bilo mi je laže, da sem bil le v bližini kakega živega bitja.

»Rogačka!« sem ju klical. »Liska! Liska!«

V pogorišču je nekaj počilo in snop isker prhnilo v zrak. Rogačka se je preplašila in planila k plotu. Liska pa se mi je na klic približala. Ta ljudomila žival, ki mi je tako rada stikala po žepih, je znala govoriti s svojim pogledom.

Počeni sem, objel kozo okoli vratu in njeno glavo privil k svojemu licu.

»O, Liska!« sem vzkliknil ves raznežen. »Liska, moja Liska!«

Bilo mi je, kakor da iščem pri nji pomoči.

Nebo se je docela zvedrilo. Sonce, ki je viselo tik nad grebenom hriba, je znova posijalo. Narava je bila kot umita, rdečkasti žarki so se lesketali v kapljah na travi in na drevju.

Čepé na tleh sem se vdajal burnim mislim. Kaj naj storim? Daleč naokoli ni bilo žive duše. Ljudje niso pritekli gasit, ker so se balí fašistov. Morda so ti še vedno v vasi. Tam nisem mogel ostati, saj ni bilo strehe niti zame niti za kozi. Kam? K Osojniku? Tisti ljudje so mi bili tuji, gospodar je bil velik čudak, iz strahu pred Lahi bi me celo napodil. Spomnil sem se Zofke. Ona me bo sprejela. Moral sem v vas — kam drugam? »V vasi,« sem pomislil, »bom zvedel, če so mi mater odpeljali...«

Sonce je zdrknilo za goro, mračilo se je. Moral sem pohiteti, da dospem do trde noči. Od premočenosti me je stresal hlad. Še enkrat sem se ozrl na ostanke kočje, nato sem stopil na stezo, se oziral, klical kozi in menal s prsti, kakor da jima ponujam soli.

»Keze, keze, keze!« sem ju klical. »Na, keze! Na, na!«

Živali sta bili začudeni. Kam, ko je že nastajala noč? Rogačka se sprva ni zmenila za moje klice, le Liska je stekla za menoj. Nato naju je tudi Rogačka v skokih dohitela.

Bila je že noč, ko sem dosegel klanec med poljem in vasjo. Mesec še ni bil posijal v tisti breg, pravkar je vstajal izza dreves na hribu. Izpod klobuka, ki sem ga bil potegnil globoko na oči, sem ob prvi hiši zagledal celo gručo otrok. Tudi oni so me opazili in mi v teku hiteli naproti.

Obstal sem. Ali me bodo mar napadli kot zadnjič? Ozrl sem se okoli sebe in zagledal oklešček. Pobral sem ga in ga krčevito stiskal v roki.

»Tomažek, Tomažek!« so mi paglavci že od daleč vpili. »Beži! Skrij se!«

»Dva karabinerja te čakata!«

»Odpeljala te bosta!«

»Tvojo mater so odpeljali. V Prisoje.«

»V hrib teci!« je najglasneje vreščal Tomažinov Ivanč. »V naše svislj se skrij!«

Bil sem prepaden od začudenja. Dečki niso imeli slabih namenov. Hoteli so mi pomagati. S hvaležnostjo se mi je napolnilo srce. Roka mi je sama od sebe izpustila oklešček.

Paglavci so se upehani ustavili pred menoj. Gledali so me pol z začudenjem, a pol s sočutjem. Vpili so tako vsi vprek, da sem stežka ujel, kaj mi pravijo.

Molčal sem in urejal zmedene misli. Mater so mi torej odpeljali v Prisoje. To je bilo hudo, vendar se mi je oddahnilo srce. Da se le kaj hujšega ni zgodilo! Pomislil sem na karabinjerja, ki sta me čakala. Takrat tega nisem uganil, šele pozneje sem zvedel, zakaj so me iskali. Mati ni hotela govoriti, ničesar ni hotela vedeti, molčala je kot grob. Tedaj so se spomnili name. Pobič bo govoril, so si mislili, vse bo povedal, če mu pokažemo šibo... Ves plašen sem se ozrl okrog. Celo noge so se mi zganile, kakor da hočem na mestu steči v hrib. A kam naj grem? Če bi vedel, kje je oče, bi se zatekel k njemu. Sam se ne morem po-

tikati po tistih samotah, saj bi umrl od lakote. Zadržala me je tudi misel na mater. Morda jo bom videl. Morda se bova skupaj vračala... Nobena misel mi ni bila tako črna, da bi ne skrivala vsaj iskre upanja.

»Teci, dokler te ne zagledajo!« so mi prigovarjali dečki. »Povsod vprašujejo, kje si.«

»Ne,« sem odločno odmajal z glavo. »Pustite me!« sem dostavil skoraj proseče.

Paglavci so se spogledali in se mi umaknili s poti. Bili so začudeni, niso vedeli, kaj naj si mislijo.

Odšel sem po klancu. Za menoj sta šli kozi in gruča dečkov.

»Ali si neu-men!« je nekdo zategoval tik za mojim hrbtom. »Odpelja-li te bodo in zaprli...«

»Boš tiho!« mu je Ivanč presekala besedo.

Med hišami so stali vaščani, moški in ženske. Dva karabinjerja sta jih dolžila, da me skrivajo, četudi sta pretaknila vse hiše in hleve. Nista verjela, da bi se ne bil zatekel v vas. Rekli so jima, da sem bržkone pasel. Nagovarjala sta moža, naj me gredo iskat v hrib. A ti so samo skomizgovali z

rameni. Dejali so, da bi me ponoči zaman iskali kot šivanko v senu. Tiho so upali, da sem se medtem že zatekel v kako hišo na samoti.

Ko so me zagledali v spremstvu kozá in paglavcev, jim je od začudenja zastal dih v prsih. Karabinjerja sta že po njihovih pogledih spoznala, da sem pravi. Starejši s črno bradico me je trdo zgrabil za roko, kakor da nameravam uteči.

»Aha!« je vzkliknil. »Pa te imamo! Zdaj pa na pot! Zveživa ga, da je nama ne pobriše!«

Bil sem brez glasu, kakor da je vse otrpnilo v meni. Ko sem zagledal verižico v karabinjerjevih rokah, me je zapeklo v grlu in v očeh. Z obupaním, prosečím pogledom sem se ozrl po vaščanih. Zagledal sem Zofko, ki mi je v svetlobi, ki je silila skozi okna, nekaj dopovedovala z očmi.

»Otroka bodo vklepali,« se je oglasila Tomažinka. »Kdo je že videl kaj takega!«

»Lahko bi se sramovali,« je vzkliknila Končarica.

Možje so nejevoljno mrmrali.

Mlajši karabinjer, golobradec s tenkimi brčicami pod nosom, se je nagnil k tovarišu z bradico in mu nekaj pošepnil. Nista me zvezala. Verižica je zopet romala v torbo. Bala sta se ljudi, ki so tako očitno kazali svojo nejevoljo.

In tako smo odšli. Karabinjer z bradico me je stiskal za zapestje. Saj bi mu ne bi pobegnil, a mi ni zaupal. Kozi sta silili za menoj, a so ju vaščani ujeli in odgnali. Njuno meketanje mi je živo seglo v srce. Nisem se več ozrl, a sem čutil, kako vsa vas gleda za menoj. Čez pobočja pa se je razlivala bleda mesečina.

(Dalje)

Tone Batagelj

Ilustr.: Robert Hlavaty

Čink, čink,
v veseli ples
snežink
skoz les
zveni:
Ličink
in mrčesa
so polna drevesa,
Kdor ima ušesa,
naj sliši,
saj vas je dosti pri hiši.

Kaj pravi strnad:
Kaj žgoli?
»Zapiši:
Pomlad, pomlad.«
Na srečo diši.

Stric Frederick

Urban je sam doma. Hudo dolgčas mu je in ne ve in ne ve, kaj bi počel. Mamica mu je rekla, naj ostane doma, da se bo kmalu vrnila. Zdaj pa je ni in ni. Ko bi vsaj poznal na uro! Tako bi vedel, koliko časa je že ni. Oh, zakaj se ni naučil tega. Pet let je že star — dovolj, da bi že lahko poznal na uro. To mu je rekel tudi tati. »Oh, kako je vse žalostno,« je premišljeval Urban in od vseh stvari je bil najbolj žalosten prav on.

»Že vem,« se je spomnil. »Poslušal bom radio. To me bo gotovo spravilo v dobro voljo.«

Zavrtel je prvi gumb in po vsej sobi je bilo slišati veselo glasbo. Urban je nekaj časa poslušal, potem pa se je naveličal.

»Tako veselo igrajo, jaz pa sem tako sam. Njim gotovo ni dolgčas. Če bi jim bilo tako dolgčas kot je meni, bi igrali veliko bolj žalostno, pa tudi bolj tiho in bolj počasi.«

Obrnil je gumb in iskal drugo postajo. Toda radijski sprejemnik je bil že precej star in iz škatle je prihajalo samo še šumenje in nekaj nerazločnih besed.

»Joj, zdaj pa mi je nekdo nekaj rekel! Oh, ko bi ga razumel. Najbrž se mu smilim, ko sem tako sam, pa bi se rad pogovarjal z menoj. Samo kaj mi je hotel povedati. — Najprej me je vprašal za ime. Seveda, saj drugače se sploh ne moreva pogovarjati. Zdaj mu bom povedal, da sem Urban, da sem star pet let in...«

Čudni napovedovalec iz radijskega sprejemnika pa je še kar naprej govoril in govoril. Urban pa seveda ni razumel niti besedice. Misлил je: »Prej

sem mu jaz povedal vse o sebi. On pa zdaj tako dolgo govori. Lepo se mi je zahvalil in zdaj se on predstavlja meni. Kako je rekel, da mu je ime? Frederick?! Lepo ime. Še nikoli ga nisem slišal. Prepričan sem, da ta stric ni doma iz Ljubljane, ampak od kje daleč. Tudi v Kranju, kjer je moja babica, nimajo nobenega Fredericka. Gotovo je doma še dlje, kot je Kranj. Najbrž mi je tudi povedal, kako se imenuje mesto, kjer stanuje, samo jaz ga nisem razumel. — Kaj pa je zdaj to? Glasba???»

In res so po sobi zaplavali tihi zvoki izpod klavirskih tipk. Urban je tako zavzeto poslušal, da je kar pozabil na pogovor, glasba pa mu je tudi zelo ugajala.

»Veš, stric Frederick,« je začel, »lepo igraš. Dolgo si se učil, kajne? Moja sestrična Marjana že pet let vadi klavir, pa ne zna tako lepo kot ti. Njena mamica pravi, da samo razbija. Jaz

pa, ko bom velik, bom igral na bobne. Kaj ne bi bilo lepo, če bi potem skupaj nastopala, ti bi igral klavir, jaz pa bobne. Prepotovala bi ves svet — v Ljubljani bi igrala za mojo mamico in tatija, v Kranju za babico, tam, kjer pa si ti doma, pa za kogar bi ti želel... To bi bilo lepo. Pomisli, kako bi nama Marko zavidal. Veš, Marko je moj prijatelj... Saj, saj, sem že tiho. Vem, da te motim, tudi kadar vadi Marjanca, moram biti čisto tiho.«

In Urban je poslušal in poslušal. Stric Frederick, kakor je odslej imenoval svojega novega prijatelja, pa je igral in igral. Ko se je mamica vrnila, je morala pozvoniti kar dvakrat, da jo je sine sploh slišal. Položil si je prst a usta, potem pa jo povabil v sobo, da sta skupaj poslušala igranje strica Fredericka.

Urban je bil prepričan, da bo mamiči ta glasba všeč, in ni se zmotil. Prav do konca sta sedela ob radijskem sprejemniku in molčala.

Zdaj večkrat ob večerih posedata in poslušata te melodije. Urban takoj ugane, kdaj igra stric. Doslej se ni še nikoli zmotil. Pogovarjata se sicer ne več, saj zdaj sta se že predstavila drug drugemu in se dobro poznata, tako da bi bile vse besede odveč. Končno pa, Urban tudi nikoli več ni sam. Dobro pa ve — kadar mu bo dolgčas, bo poklical strica Fredericka in spet bosta malce poklepetala.

Samo nečesa ne razume mali Urban. Vedno, kadar z mamico poslušata melodije strica Fredericka, se tati nekam veselo smehlja in skrivnostno pogleduje mamico.

Vojan Arhar

Ilustr. Božo Kos

ZIMSKE PODOBE

VRABČEK

Našopirjen vrabček,
tiho se oglaš,
ves premražen, lačen,
mrz težko prenaša.

VPRAŠANJE

Kratek dan in dolga noč.
Mrz, ki reže do kosti.
Kje je, sonce, tvoja moč?
Kdaj spet gozd zazeleni?

Kurja zgodba

Naš petelinček se jezi: »Ti, kokica, zdaj pa končaj! Že čakam trikrat sedem dni — prmojkokoš! Kikeriki! da slednjič že se izvali naš novi mali naraščaj!«

A kokica: »Tak bodi no! Iz jajčk že štirje so prišli, le zadnje naj se še odpre! Dodaj mi vsaj še sedem dni in videl boš, preljubi mož, da pišče to najlepše bo!«

Ko peto jajce se odpre, to pišče malce čudno je: širok je kljun — ne reče »Pip!«, le k vodi sili vsaki hip, s široko nogo koraca, neuko čivkati ne zna! Čeprav najmlajše vsi uče, pri piški tej je trud zaman: le »Rap!« je vse, kar mala ve, še čivkne ne za dober dan! Le koraca zdaj sem, zdaj tje — to staršem v glavo kar ne gre!

A neko jutro koklja dé: »Kok! Deca, hitro na nogé! Na daljni gremo izprehod, tja k tetki rački na pohod — no, očka, le požuri se! — da vidimo njen mladi rod!« Že krenejo na daljno pot. Drobiž se urno razkropi čez travnik, skoz podrti plot — in koklja polna je skrbi. A petelinček za odhod zapoje svoj: »Kikeriki!«

Ob vodi koklja zakriči: »Hej, deca! Hitro vsi nazaj!« A mala v vodi že leži in mama koklja zadrhti: »O jejhata! Tak kaj bo zdaj!« A pišče — plava da je kaj!

Zdaj tetka račka se smeji: »Soseda, veš: to pišče ni! Ti svoje piške le imej, a račka — moja bo odslej!«

Rap, rap, rap, rap, kikeriki!
Zdaj srečno združeni so vsi.

ČRNI KOS

Mali črni prešerni kos, ljubljenec otrok, ni prav nič boječ. Povsod je doma. Zdaj ga vidiš v grmičevju, zdaj na vrtovih in zopet v nasadih. Njegov rumeni kljun je vedno zaposlen. Stika za črvi, žuželkami in drugim mrčesom. Še samotarju polžu ne prizanese. Prav imeniten pevec je. Ne zmanjka mu viž. Poje v dežju, zapoje mavrici in topie-

mu soncu. Prav nič ni plašen, prej jeznorit. Peganja srake, ki stikajo po gnezdih, in celo mucu nažene strah v kosti. Nič mu ne uide. Pravcati čuvaj ptičic pevk je, pravočasno jih opozori na nevarnost. Velik jedec je in vrt kaj kmalu očisti gosenic, polžev in drugega mrčesa. Ves dan je njegov, v dežju in soncu, prepeva, lovi.

Č coprnica

Vojan Arhar

Pri vodnjaku sta se sporekli dve vroče-krvni vaščanki. Katra je oponesla Špeli, da je prava pravcata coprnica. Ljudje, ki so poslušali ta besedni dvoboj, so se hudomušno nasmihali. Če pa bi se to dogajalo pred več sto leti, bi ne bila vsa zadeva prav nič smešna, kajti od 13. do 18. stoletja so coprnice v Evropi množično preganjali. Obdolževali so jih, da s svojim copranjem delajo hude nevihte z uničujočo točo, povzročajo bolezni in smrt pri živalih in ljudeh itd. Verjeli so tudi, da zajahajo ponoči staro metlo, kozla ali kakšno drugo žival in odletijo na visoke hribe, kjer se množično zbirajo in plešejo ter se zabavajo vse do ranega jutra. V zloglasnih čarovniških procesih, ki so jih vodila posebna sodišča (inkvizicije), so v temnih ječah mučili na desetisoče povsem nedolžnih žena, obdolženih čarovništva. Mnoge so obsodili na smrt in jih žive sežgali na lesenih grma-

Sežig čaravnice

dah. V naših krajih je prepovedala čarovniške procese šele avstrijska cesarica Marija Terezija leta 1758.

Miro P.

ZIMSKO CVETJE

Ko po kraških gmajnah še zavija leden veter in sončni žarki le medlo grejejo, ko narava še vedno počiva, ob suhih kraških zidovih lahko že zagledaš močne drenove grme z razcvetelimi vejami. Pri nas je dren prva rastlina, ki naznanja prihajajočo pomlad s kobljastimi rumenimi cveti.

Navadni ali rumeni dren pripada rastlinski družini kobljnic. S svojimi rumenimi cvetovi na golih vejah privlačuje prve žuželke, ki so si kljub mrazu upale na dan. Listi se na drenovih vejah razvijejo pozneje. Drenov

plod je rdeče barve, kiselkasto sladek z debelo koščico. Plod je užiten in mu pri nas pravimo »drenulja«. Iz drenulj nekateri delajo tudi marmelado. Kosi, drozgi, in brinovke zelo radi jedo zrele drenove plodove.

Drenov les je zelo trd. Iz njega izdelujejo palice, razna toporišča in ga zlasti rabijo za strgarske izdelke.

Če greš kdaj v gozd in prideš do drenovega grma, ustavi se in opazuj, kako je na vejah popje napeto in komaj čaka, da vzcveti. Le malo toplote je treba in dren je že

ves v cvetju. Nalomi nekaj vej, nesi jih domov in jih postavi v sobo ali kuhinjo. Imel boš šop drenovega cvetja sredi zime, ko nobena cvetka ni še pokazala svoje glavice.

Poleg navadnega ali rumenega dreva je tudi črn ali pasji dren. Ta grm ima bele cvetove, njegovi plodovi pa so črni. Če nabereš nekaj listov pasjega dreva, jih pavaljaš med dlanmi ter se nato pobožaš po licih, boš čutil, kot bi se po obrazu postrgal s steklenim papirjem.

Črni in rumeni dren

Meta Rainer

Metka sladkosnedka

Ilustr.: Milko Bambič

»Ješprenjček pa ni dober, ne bom ga jedla, ne!« se Metka sladkosnedka pri krožniku upre.

In mamica predobra brž jajček ji ocvre, a Metka sladkosnedka se zanj še zmeni ne.

In mamica preskrbna narastek naredi, a Metka se namrdne in žličko odloži.

Zdaj mamica uboga prestraši se hudo, zdravnika brž pokliče, ta pa ji dé tako:

»Trikrat na dan popije naj Metka čaj grenak, dokler ne bo ješprenjček se zdel ji prav sladak!«

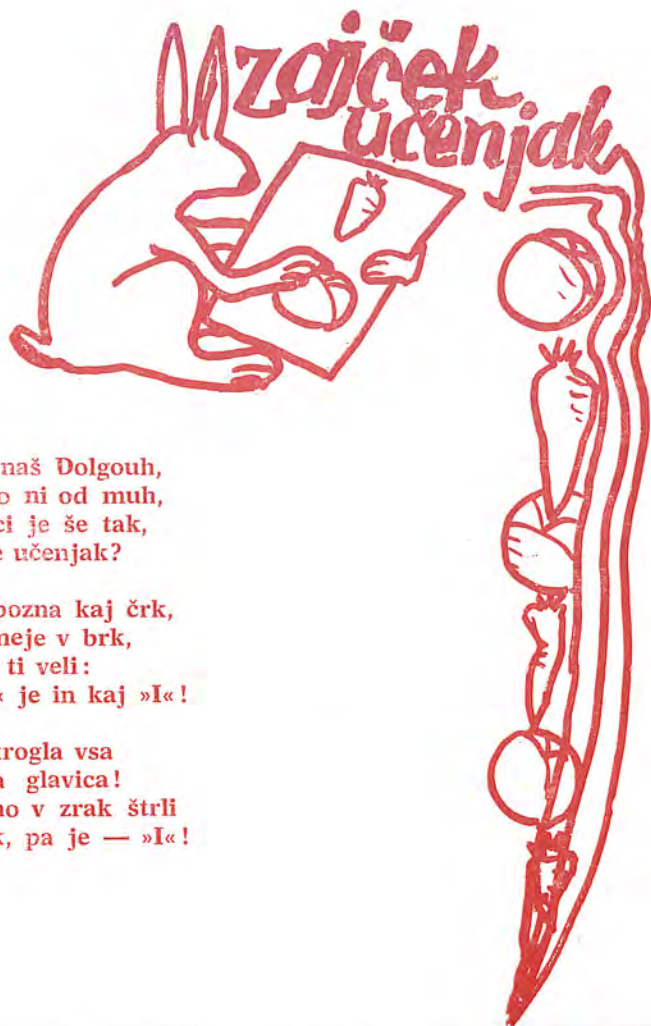

Robert Hlavaty

Kdor te je kdaj spoznal,
te je spoznal po glasu,
po moči, po mrzloti.
Da tuliš kakor volk se vé
in da odkrivaš strehe,
po ulicah pometaš vse,
in sneg polagaš v lehe.
Planoto kraško si pomedla,
s streh si dimnike nam snela!
Ko si na črn oblak se vsedla,
še meni si klobuk vzela!

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Robert Hlavaty

Zajček naš, naš Dolgouh,
prav resnično ni od muh,
kje med zajci je še tak,
kje še tak je učenjak?

Vprašaj, če pozna kaj črk,
pa se ti zasmije v brk,
ves ponosen ti veli:
Vem, kaj »O« je in kaj »I«!

Črka »O« okrogla vsa
je kot zelna glavica!
Kar pokončno v zrak štrli
kot korenček, pa je — »I«!

ŠTIRI + DEVET

V tej igrici so združeni vsi učenci in učence 1. razreda slovenske srednje šole »Fran Levstik« na Proseku: 4 dečki in 9 deklic. Zgodba je podoba vaškega življenja in srednje šole, v katero tako radi zahtajajo. Naivnost in odkritosrčnost otrok se prepričevalno prepletata. Dialogi so oblikovani iz otroških predstav, v katerih je tudi nekaj zdrave šegavosti.

Prvi prizor se dogaja v gozdu, drugi v šoli, tretji zopet v gozdu.

Prvi prizor

V gozdu nad Repničem šolski otroci nabirajo suhljad, storže, gobe in cvetice.

MAJDA (razburjeno): Neva, Neva, počakaj! Kam se ti tako mudi?

NEVA (mrmraje): Naveličana sem tega postopanja po gozdu, v katerem ne najdem divjih čebel. Pri moji teti na Krasu jih je vse polno, in sladke med zbirajo.

MAJDA (začudeno): Čemu te to toliko zanima?

NEVA (nenadno, odkritosrčno): Rada ližem med, zlasti gozdni, ki je tudi zdravilen.

MAJDA (radovedno): Kako pa prideš do medu?

NEVA (odkritosrčno): Najprej se ozrem okoli, da niso slučajno v bližini hude čebele, nato splezam na drevo. Z roko sežem v divji panj in s prsti brskam po nakopičenem medu... Joj, kako je to dobro, ko si oblizujem sladke prste!

MAJDA (se skloni in nekaj pobere): Glej, Neva, morski konjiček! Najbrž se je odlepil od bližnje skale. V šoli nam je učiteljica povedala, da je bilo nekoč tod velikansko morje. Zato je ta morski konjiček star že več tisoč let.

(Iz daljave se sliši posnemanje živalskih glasov: Angrh, angrh, angrh. Deklici se prestrašita, misleč da je v gozdu volk.)

JANKO (prismeje se): Ali sem vaju prestrašil? Kaj delata tukaj?

NEVA (pomenljivo): Jaz iščem čebele, Majda pa je našla okamenino.

MAJDA: Ali si sam? Kje so drugi solci?

JANKO: Klavdija sem izgubil v gozdu, Veljko in Sergij pa sta ostala pri Efi v koči. Pomagata ji krmiti živali.

MAJDA (radovedno): Kdo je Efa? Še nikoli je nisem videla.

NEVA: Tudi jaz je ne poznam, ker stanujem daleč odtod, na Kontovelu.

JANKO: Efa je samotarka, ki živi v Žeknjah. Varujeta jo dva psa. Ima še 10 mačk, 9 kokoši, 6 koz in tri ovce.

MAJDA in NEVA: Pojdimo tja vsi trije!

JANKO: Pokazal vama bom krajšo pot skozi goščavo.

(Vsi trije odidejo.)

Drugi prizor

V srednji šoli »Fran Levstik« v 1. a razredu. Pozvonilo je. Pri vratih stoji rediteljica Rosana. Pozneje vstopi profesorica slovenščine.

ROSANA (tiho): Pst, pst, prof. slovenščine prihaja. (Dijaki naglo vstanejo.)

JANKO (izbruhne proti Marti): Krota Martonja! (Marta se tiho joče.)

PROFESORICA (opazi prepir): Janko, pojdi takoj v svojo klop! (nato se obrne proti razredu). Danes bomo brali Martina Krpana, ki ga je spisal Fran Levstik, po katerem se imenuje naša šola. Zgodbo najbrž že poznate. Odprite berila na strani 25!

MARINA (v zadregi): Nimam knjige, pozabila sem jo doma.

PROFESORICA: Pojdi jo domov iskat, saj stanuješ blizu. Pazi, da te ne povozi kak avto! (razredu): Najprej bom brala jaz, zato pazite na vsako mojo besedo, kako jo izgovorim. (Prične brati. Medtem potrka na vrata sluginja Marija.)

SLUGINJA MARIJA: Gospa profesorica, kliče vas telefon. Pojdite v pisarno, jaz bom ostala tu namesto vas. (Otroci začnejo razgrajati.) Če ne boste tiho, grem po gospoda ravnatelja! (Profesorica se vrne in pouk se nadaljuje.)

MAJDA (bere): Martin gre na cesarski vrt in poseka mlado, košato lipo iznad kamnite mize.

KLAVDIJ (dvigne roko in vpraša): Ali je bila cesaričina lipa tudi tako dišeča in košata, kot je naša?

PROFESORICA: Verjetno je bila cesarska lipa lepša!

MAJDA (nadaljuje z branjem): Cesar priteče in zavpije: »Krgan! Ali veš, da cesarica rajši dá vse konje od hiše, kakor to lipo od mize? Pa si jo posekal! Kaj bo zdaj?«

(Ker so dijaki nemirni in ne sledijo pouku, profesorica prekine z branjem in za kazen sprašuje slovnico.)

PROFESORICA: Anica, povej imena slovenskih sklonov in jih naštej po vrsti.

ANICA: Imenovalnik, dajalnik, zvalnik...

PROFESORICA: Anica je napačno povedala. Kdo zna pravilno?

SERGIJ (dvigne roko in začne naštevati): Imenovalnik, roditelj, dajalnik, tožilnik, mestnik, orodnik.

PROFESORICA: Tako je prav. Sedaj naj pa Katja sklanja »jabolko«!

KATJA (sklanja. Ednino pove pravilno, pri dvojini se zmoti, v množini pa začne tako): Jabolke, jabolkam...

BRUNO (potrka na vrata in prinese nov urnik): Dober dan! Prinesel sem nov urnik za prihodnji teden. Prosim, podpišite! (Profesorica piše na tablo urnik.)

SILVANA (očitajoče): Kdo je kdaj videl tak urnik?

PROFESORICA: Mir! Pišite brez opomb! (Otroci se najbolj veselijo telovadbe, zato Marta vpraša.)

MARTA: Kdo je profesorica ženska telovadbe?

PROFESORICA (se ne zmeni za vprašanje): Nadaljujmo s slovnico! Ti tam druga v peti klopi, naštej mi vse stavčne člene!

ROSANA: Prilastek, osebek, prislovno določilo kraja...

PROFESORICA: Ali je to vse? Majda, izpopolni! Rosana je poleg drugih izpustila še najvažnejši stavčni člen.

MAJDA: Najvažnejši stavčni člen je povedek. Brez povedka ni stavka.

PROFESORICA: Kaj pa je povedno določilo?

KATJA: Povedno določilo je del povedka.

PROFESORICA: Na primer?

KATJA: Efa je samotarka.

PROFESORICA: Kdo je ta Efa?

(Otroci kričijo vsevprek.)

Tretji prizor

V Žeknjah nad Repničem. V gozdu je vseh trinajst otrok. Iz koč stopi Efa in se zdrzne, ko zagleda na čistini pred hlevom toliko otrok.

EFA (kot bi preudarjala, nato veselo): Kaj vas je prineslo, otroci? Radovednost? Kje ste zvedeli za staro Efo?

VELJKA (stopi naprej): Jaz sem jim povedal, ker v Repniču vas vsi dobro poznajo.

SERGIJ (v prisiljenem smehu Efi): Veljko je meni obljubil, da me privede k vam, potem pa so se nama pridružili še drugi.

EFA: Preveč vas je, da bi vam lahko postregla s kozjim mlekom. Trinajst skodelic mleka danes ne premorem, ker sem ga davi že prodala v Saležu italijanski gosposi.

SILVANA (stopi bliže): Gospa, dajte vsaj nekaterim, ki so bolj slabotni in zato bolj potrebni!

EFA: Če je tako, dobiš ti prva skodelico toplega mleka, saj si videti bleda in suha!

SILVANA: Hvala, draga gospa!

JANKO in KLAVDIJ (hkrati): Tudi meni, tudi meni!

EFA (prinese vrč z mlekom in naliva v skodelice. Otroci pijejo).

MAJDA: Oh, kako je dobro in sladko!

NEVA: Kako se prileže!

MARINA (si ogleduje skladovnico drv in reče): Koliko drvi ste si pripravili za zimo, gospa Efa!

EFA: Vojaki so mi pomagali sežagati les in ga lepo zložili.

ANICA (trga cvetice. Zase): Ali niso te cvetice podobne murkam?

SILVANA (začudena): Murkam? Saj jih še nikoli nisem videla!

NEVA: Murke rastejo na Gorenjskem, v Dragi, blizu razvalin Lambergarjevega gradu.

MARINA (razigrano): Tam, kjer murke cveto, tam kjer ptičke pojo, v lepi Dragi...

ROSANA (za njo): Tam, kjer encijan plav, ves prešerno bahav, nežno vabi...

EFA: Kakšen lep napev! Ali znate vsi peti to pesem?

ANICA: Vsi, ker smo se jo naučili v šoli pri slovenščini.

EFA: Zapojte jo, prosim! Dala vam bom orehov in jabolk.

VSI OTROCI (zapojejo):

Tam, kjer murke cveto,
tam, kjer ptički pojo
v lepi Dragi,
tam, kjer encijan plav,
ves prešerno bahav
nežno vabi:
v to dolino zeleno
me vleče tako, kot v nobeno.
v njej avrikelj prijazno
pozdravlja me s srajčko rumeno.

Konec

Sestavili dijaki

1. a r. Sr. š. »F. Levstik«, PROSEK

šolarji pišejo

šolarji pišejo

*Če boš len, boš imel strgano obleko, be-
raško palico in prazen kozarec vina!*

Andrej Prašelj

4. r., PROSEK

TRG OB RUSEM MOSTU!

Bila sem večkrat na Rusem mostu. Tudi tujci dobro vedo, da je ta trg blizu kanala in cerkve svetega Antona. Na tem trgu sem videla zelo lepe punčke. Kadar grem z mamo v Trst, rada hodim po Rusem mostu. Dopa-dejo se mi branjevke, ki prodajajo sadje, jajca in zelenjavo. Prodajajo tudi oblačila in obutev. Najlepše pa je pri rožaricah. Koliko lepih cvetic imajo na svojih stojnicah, ki jim pravijo »barake«.

Blizu Rusega mosta stanuje moja teta. Ob nedejnih jo grem obiskat.

Milič Nada

4. r., PROSEK

*V šoli smo brali sestavek, ki ga je napi-
sal pisatelj Boris Pahor o našem Rusem
mostu. Tudi jaz bom nekaj napisala o tem
trgu.*

POZDRAV PESNICI

Ludoviki Kalan

Draga gospa pesnica!

Smo učenci 4. razreda osnovne šole na Proseku pri Trstu. Zelo nam ugajajo Vaše pesmi. Lani smo se naučili na pamet in jo tudi recitirali na radiu »Dober dan, luna«, letos pa »Božično noč«.

Imamo vas radi in takoj ko pride nova številka Galeba, poiščemo Vaše pesmice. V šoli smo izvedeli, da delate in pišete pesmi iz ljubezni do nas, slovenskih otrok.

Zahvaljujemo se Vam za Vaša darila v imenu vseh otrok. Upamo, da nam jih boste napisala še mnogo!

Pošiljamo Vam risbico z najlepšimi voščili.

Za 4. razred učenka
Patricija Štoka

Bilo je jeseni. Zdravnik me je poslal na pregled k specialistu v Trst. Pot me je vodila čez trg na Rusem mostu. Joj, koliko ljudi je bilo tam na trgu in kako so se pre-
rivali!

Prav sredi trga je vodnjak. Ob straneh sta dve pipi. Tam branjevke ob curku perejo solato in zeljnate glave, pa tudi drugo zelenjavo namočijo, da ostane sveža. Nekateri pa jo namočijo, da je težja.

Ob kanalu so postavili stojnice kramarji z najrazličnejšo robo. Popoldne se je vse umirilo. Ljudje so odhajali. Branjevke so pospravile svoje prazne košare. Tudi kramarji so pospravili svoje blago in stojnice.

Le fontana sredi trga, ki je zvečer razsvetljena, je samevala s svojim amoretom, ki mu pravijo »Giovanin«.

Prileteli so tudi lačni golobi in iskali ostanke zelenjave po praznem trgu.

Lilijana Ban
4. r., PROSEK

Malokrat sem bil na Rusem mostu, zato ne vem veliko povedati. Meni ne ugaja preveč, ker je dosti živžava. Moja mama gre večkrat na Rusi most kupit sadje in zelenjavo, ker se tam lahko dobi vse, kar se želi, in včasih se dobi kaj bolj poceni.

Ko se gre mimo trga, se vidi mnogo stojnic. Branjevke govorijo tržaško narečje, ljudje jim pravijo »venderigole«. One kričijo: »Roba bela, siora la vegni de mi!«

Dosti branjevke in rožarice je iz naših vasi.

Andrej Prašelj
4. r., PROSEK

APOLLO 14

Včeraj je bila nedelja, 31. januar 1971. Ko sem se od babice vrnil domov, sem priklopil televizijo. Na zaslonu sem zagledal Cape Kennedy in raketo, ki je čakala na odhod. Vzratno štetje se je začelo. Ko je pa manjkalo 8 minut in 2 sekundi, so s

šetjem prenehali, ker je bilo preveč oblakov. Prekinili so oddajanje po televiziji.

Šel sem se kopat in nato spet k televiziji. Ker so se vremenske prilike izboljšale, so kmalu nadaljevali z neposrednim prenosom s Cape Kennedyja. Po treh minutah je zabobnelo in raketa z astronauti se je med ognjem in dimom vzbela proti nebu. Videl sem tudi, kako je odpadel prvi štadij rakete. Nato sem šel spat.

V postelji sem še dolgo premišljal o tem vzletu. Shepard in Mitchell bosta na Luni opravila štiriurni znanstveni sprehod in upam, da ju bom lahko videl po televiziji.

Ko sem se zjutraj prebudil, mi je mama povedala, da so astronauti imeli pončiči velike težave pri prikloplitvi Lema na prvi del rakete. Upam, da bodo imeli več sreče kot z Apollom 13.

Marko Zubalič
4. r., SV. FRANČIŠEK

MOJ VRT

Moj vrt je zelo velik. Visoka so tudi drevesa. Moj vrt je lep, lepo zeleno travico ima. Ptički priletijo in si delajo gnezdeca. Ko je prišla zima, so ptički odleteli in ostala sem sama. Gnezda so podrti, rožice so se posušile. Moj vrt je sedaj pust in prazen.

Rossana Palumbo
2. r., GROPADÀ

VROČE JE

Danes je v našem razredu zelo vroče. Že zjutraj smo odprli vsa okna, a je le malo pomagalo, da smo morali sedaj odpreti eno okno na stežaj. Ravnokar smo se debelo pogledali. Zaslišali smo prijeten »cicido«. Učiteljica nas je nanj opozorila in nas vprašala, če vemo kdo poje. Vsi skupaj smo vzklknili, da je to sinička.

Po večdnevem deževnem vremenu je danes navsezgodaj pokukalo zlato sonce. V sončni svetlobi so se svetile neštete rosne kaplje. Zjutraj je bila namreč zapadla rosa, kot bi deževalo. Zunaj je bil pravi pomladanski zrak.

Ko pa smo vstopili v razred, nanj je učiteljica rekla, naj pogledamo skozi okno.

Razočarani smo bili ob pogledu na gosto, sivo meglo, ki je bila v hipu vsa zakrila. Megla pa je kmalu izginila in spet se je prikazalo sonce.

Današnji dan nam že obeta pomlad
Lori, David, Mauro, Nevij, Erika
učenci 5. r., PROSEK

PADEC

V soboto popoldne, ko sem se igrala z bratom, sem nenadoma nerodno padla in se močno udarila v levi bok. Zelo sem se prestrašila, da sem si kaj zlomila. Takoj sem vstala in poskusila, če morem hoditi. Oddahnila sem se, ko sem ugotovila, da se mi noge premikajo, čeprav s težavo. Tudi mama se je močno prestrašila. Pekla mi je, naj grem počivat. Proti večeru mi je bilo že bolje.

Drugo jutro, bila je nedelja, nisem vedela, če lahko grem smučati. Mama mi je svetovala, naj ostanem doma, ker pa me ni več tako bolelo, sem se odločila, da grem.

Ko smo dospeli na smučišče, sem si takoj naredila smučiče. Hotela sem nekoliko vaditi. Ko sem se spuščala po pobočju v dolino, sem se zavedla, da se mi tresejo noge. Toda bilo je že prepozno. Tako nerodno sem padla, da nisem mogla več vstati. Z velikim trdom sem se dvignila, a se nisem več upala smučati. Šla sem v Bajto počivat. Ves dan sem se počutila slabo, zato nisem mogla niti slediti smučarski lekciji.

Ilonka Sedmak
5. r., PROSEK

NA RAZSTAVI SLOVENSКИH KNJIG

V soboto osemindvajsetega novembra nam je učiteljica v šoli dala vabila za razstavo v

Soščevi hiši. Ta vabila smo tudi raznosili po hišah.

V nedeljo ob treh in pol sem šla z babico na Prosek v Soščevo hišo, kjer je bila razstava slovenskih knjig. V Soščevi hiši takrat ni bilo veliko ljudi. Bilo je vse polno knjig. Na eni strani so bile razstavljene knjige za otroke, na drugi pa za starejše. Knjige so bile precej lepe. Prodajali so tudi plošče.

Dokler mi babica ni pomagala zbrati, se nisem znala odločiti, katero knjigo naj bi vzela. Nazadnje sem kupila dve knjigi: »Čez goro k očetu« in »Devet sončnih dni«.

Medtem ko sem plačevala, je prišla tudi Tatjana s svojo sestro. Tatjana je kupila knjigo »Solzice«. Potem sem šla z babico v kino.

Lori Semec
5. r., PROSEK

NA KOZJAKU

Po sv. maši sem se s prijatelji namenil, da grem do kina pogledat, kaj je na sporedu. Ko pa sem prišel iz cerkve, sem zagledal stričev avtomobil. Zapustil sem prijatelje in stekel domov. Doma ni bilo nikogar, le mama. Vprašal sem jo po stricu. Odgovorila mi je, da je šel s teto in bratrancema na Kozjak. Rekla mi je še, da ko pride oče, bova šla tudi midva. Oče je prišel kmalu in skupaj sva se napotila.

Komaj sva prišla na Kozjak, sem si napravil sulico, bratranec pa je že imel lok, katerega mu je bil naredil stric. Šla sva loviti fazane in druge ptiče. Nenadoma sva zagledala fazana, hitro odvrгла sulico in puščico ter ga zadela. Stekla sva, da bi ga ujela, predno bi odletel. Močno sva tekla, ko pa sva skoraj dosegla fazana, sva štrbunknila in fazan je medtem odletel.

Bila sva žalostna. Potem pa sva nadaljevala pot. Nenadoma pa sva se zavedla, da sva zašla. Zgrešila sva stezo. Poskusila sva iti še dvajset metrov naprej in imela sva srečo. Našla sva stezo, se malo razgledala in šla dalje. Naenkrat sem zagledal veliko gnezdo, toda na žalost, starši so naju že klicali in morala sva se vrniti. Stric

je rekel, da ko se bomo vrnili tja, bova najprej pomagala pospravljati drva, in šele potem poiskala gnezdo.

Sedaj nestrpno čakam, kdaj bo prišel tisti dan, ko bom lahko zvedel, katera ptica je naredila tisto gnezdo.

Marko Ban
5. r. PROSEK

KREGANJE

Včeraj naju je mama poklicala, naj se prideva umit, da bi šla danes čista v šolo. Vprašala je tudi, kdo se bo prvi umil. Fulvij je hitro odgovoril, da se bo on prvi. Po desetih minutah ga je mama spet poklicala, a on se ni zganil.

Nato sem se šel umit jaz. Ko sem se slekel, je pritekel Fulvij in dejal, da se bo prvi umil on, kot je že prej rekel. Zato sem se jaz šel igrat z žogo, ampak Fulvij me ni pustil, da bi se igral. In tako sva se sprla in se začela kregati. Mama je vzela žogo in jo prerezala. Ves žalosten sem se šel nato umit. Fulvij pa je vzel kozarec in ga razbil. Mama ga je kaznovala tako, da mu danes ni dala malice.

Klavdij Cernoli
5. r., PROSEK

DANES V ŠOLI

Danes sem bil v šoli kaznovan. Moral sem narediti prosti spis ter opisati vse, kar sem delal. Prostega spisa pa nisem naredil, zato ga moram delati sedaj.

Ko je včeraj učiteljica odšla na telefon, sva se z Markom začela pretepati. Tega pa nisva delala zares. Igrala sva se. Lori je rekla, da me Marko premaga, zato je Marko skočil name in me vrgel na tla. Potem sem začel tudi jaz. Pozneje pa sva bila spet prijatelja.

Že velikokrat nam je učiteljica ponovila, da moramo mi brati in ne razgrajati, ko gre ona iz razreda. Jaz sem bil že enkrat kaznovan in sem moral nekaj prepisovati. Dobro, da me je takrat prišel iskat brat, zato sem šel lahko domov. Drugi pa so morali opisati, kako so razgrajali, in so potem tudi morali nekaj prepisovati. Tudi Marko je moral napisati prosti spis. On pa ga je napisal že včeraj.

NAGRADNI NATECAJ

Šolarji, ne pozabite!

V prejšnji, četrti številki GALEBA je objavljen razpis nagradnega natečaja za osnutek platnice, s katero bo opremljena Revija v prihodnjem letniku.

ZMAGOVALEC ALI ZMAGOVALKA NATEČAJA DOBI LEPO ZBIRKO SLOVENSКИH MLADINSКИH KNJIG

Rok za oddajo osnutkov zapade nepreklicno 31. marca 1971. Vsi osnutki morajo biti v pokončnem formatu, v poljubnih barvah in z obveznim napisom GALEB na vidnem mestu.

Pohitite torej! Že danes vzemite v roke barvice in svinčnike in se lotite dela! Na hrbtno stran osnutka napišite geslo, tega prepisite na kuverto, v katero morate zapreti listek z vašim imenom, priimkom in z navedbo razreda in šole. Kuverto priložite osnutku in odpošljite na naslov:

UREDNIŠTVO GALEBA, UL. AMENDOLA 12, 34134 TRST.

Sedaj mislim, da je bolje, če se nikoli več ne preteпам z drugimi. Če se bom pretepal, bom kaznovan in še zaprli me bodo v šoli. Mislim, da je dobro, če se nihče ne pretepa in krega, ker ga drugače čaka kazen.

Adrijan Rupel
5. r., PROSEK

V TRBIŽU

Že več dni smo se pripravljali na prve smučarske vaje. V soboto zvečer sva z mamo pripravili torbo z malico in sva s podstrešja prinesli smuči, potem pa sva šli spat.

Že zgodaj zjutraj sva vstali in se pripravili na odhod. Mama je nosila torbo z jedmi, jaz pa smuči. Ko sva prišli na Križado, je bila ura šest. Pohiteli sva, toda avtobus je že čakal. Šofer je dal moje smuči v spodnji prostor avtobusa, z mamo pa sva vstopili. V avtobusu je bilo že mnogo otrok s svojimi mamicami.

Mama je sedla spredaj, jaz pa sem šla zadaj k prijateljicam. Avtobus je odpeljal. Med potjo se je avtobus pokvaril in morali smo čakati celo uro, predno je prišel drugi. V Trbižu smo prispeli ob enajstih. Pobrali smo svoje reči, izstopili in se peš po-

dali na več kot kilometer oddaljeno smučišče. Šli smo tudi mimo potoka. Ko smo prispeli na smučišče, je bilo tam že vse živo, ker so drugi prispeli pred nami.

Nato je prišel naš učitelj in nas porazdelil v skupine. Vsaka skupina je imela svojega učitelja ali učiteljico. V naši skupini nas je bilo trinajst. Začeli smo z različnimi poskusnimi vajami. Vaje so trajale približno uro časa. Po vajah sem šla z mamo in Ilonko kosit v bližnjo kočo. V koči je gorel velik ogenj. Okoli ognjišča so sedeli ljudje in pekli klobase s polento. Na stenah koč so visele vsakovrstne nagačene živali.

Po kosilu smo se šli spet zabavat na sneg. Čas je hitro minil in prišla je ura odhoda. Skoraj vsi smo smuči pustili v koči za naslednjo nedeljo, ko se bomo spet vrnili tja. Napotili smo se nato proti avtobusu in se potem odpeljali proti domu.

Med potjo smo se nekaj časa ustavili blizu Tržiča. Domov smo prispeli približno ob osmih.

Nives Ukmar
5. r., PROSEK

KOS

Okoli naše hiše je dosti kosov, ki zobljejo bršljanove jagode. Pozimi je sneg in kosi

nimajo kaj jesti. Jaz jim natrosim dosti krušnih drobtinic.

Gospa iz prvega razreda je prinesla pokazat mrtvega kosa zavitega v papir. Bil je samček, ker je bil zelo črn in je imel rumen kljun.

Andi Martelanc
2. r., BARKOVLJE

POTOČEK

Za našo hišo žubori potoček.

V potočku živijo potočni raki in ribe. Teče v gozdu in po jasah. Na bregu potočka je mah in grmovje. Nad njim letijo kačji pastirji.

Pozimi, ko je potok pokrit z ledom, ne šumi, ampak klokoče.

Andrej Lokar
2. r., BARKOVLJE

POČITNICE

Med velikimi počitnicami sem bil pri svojem stricu na Vogrskem. Stric se imenuje Pepi. Ima kokoši, krave in prašiča. V hiši ima tudi muce. Z njimi sem se igral.

Štefan Schillani
2. r., BARKOVLJE

MOJA PRVA LETA

Moja prva leta sem preživela v Križu. Ta vas leži visoko nad morjem. Naša hišica je bila blizu vasi. Notri je stanovala naša družina in stara žena, ki sem jo klicala za babico. Včasih sva se skupaj sprehajali po gozdu in nabirali cvetice.

Preselili smo se v Barkovlje. Babica je ostala v Križu. Očka ji je pobelil hišo, da bo imela lep dom.

Večkrat jo gremo obiskat. Ko nas zagleda, je vsa vesela.

Kristina Bogatec
2. r., BARKOVLJE

MOJA MUCA

Doma imam mlado muco. Je bele in črne barve. Ko pridem iz šole, mi priteče naproti. Dam ji mesa. Večkrat se igram z njo. Muca skače po meni in jaz se smejem. Imam jo rad.

Peter Ugrin
2. r., BARKOVLJE

NA LUNI

V nedeljo zvečer sem po televiziji gledala odhod Apolla 14. To je vesoljska ladja, ki

so jo Amerikanci poslali na luno. V vesoljski ladji so trije možje. Nestrpnost sem pričakovala odhod. Ko je manjkalo še nekaj minut, so rekli, da ladja ne more odleteti, ker je nad njo ogromen oblak. Zato so izstrelitev preložili za skoraj eno uro. V tem času smo izključili televizijo in sem se začela igrati z botrom, ves čas pa sem mislila, kdaj bom videla, kako bodo trije možje šli proti luni, ki je tako daleč od zemlje in na njej ni nobenega živega bitja.

Toliko časa sem mislila na to, da bi bila kmalu izgubila igro.

Možje so oblečeni v posebne astronautske obleke, ki so zelo težke. Astronavti morajo imeti take obleke, ker imajo na luni manjšo težo in bi drugače plavali po zraku.

Končno je minil napovedani čas in smo vključili televizijo.

Apollo je vžgal motorje in nastal je tak hrup, da mi je razbijalo v bobniču. Najprej je odpadel prvi del podstavka rakete in ogenj je bil še večji, potem drugi, tretji in ogenj pod raketo je tako narastel, da je bil večji od Apolla. Ladja je vzletela in se vedno bolj manjšala. Spodnji del rakete se je odtrgal in odprla so se padala. Del se je nato začel spuščati proti zemlji. Vesoljska ladja pa je potovala v vsemirje svojemu cilju nasproti.

Nato sem šla spat.

Zaspala sem in čez nekaj trenutkov nisem bila več v svoji postelji, ampak v vesoljski ladji sama samcata. Ladja je bila polna gumbov. Oblečena sem bila v astronautsko obleko. Pogledala sem skozi okno. Videla sem ogromno luno, ne pa take, kot jo vidimo z zemlje. Če jo gledamo z zemlje, se nam zdi, da je kakor žoga. Na njej sem videla velikanske gore in sedla. Vsak vrh je imel drugačno obliko: ta je bil mizast, oni kopast, tretji pa priostren in podobno. Med gorami sem videla globoke doline. V eni izmed teh sem pristala.

Ko sem prišla iz ladje, sem poskakovala sem in tja. Nisem hodila, ker sem bila prelahka. Zdelo se mi je, da sem kakor naši domači ptički, ki letajo. Ko sem tako na-

lahko hodila po luni, sem zaslišala glasovo. Pogledala sem za skalo in zagledala ljudi, ki so hodili po rokah, toda glavo so imeli med nogami in roke so jim molele iz bokov. Glavo so imeli zelo veliko. Na rokah so imeli trideset prstov, na nogah pa dva.

Bila sta dva. Imenovala sta se Trid in Tred. Trid je bil starejši, Tred pa mlajši. Pokazala sta mi svojo hišo. V njej je bilo vse razmetano. Na steni sta imela ploščo, na kateri je bilo vse polno gumbov. Trid je pritisnil na gumb, pod katerim je pisalo »vse v red«. Komaj je pritisnil, je iz neke druge sobe prišlo polno robotov. Začeli so pospravljati in v nekaj sekundah je bilo vse na mestu. Ko smo se vsedli k mizi, da bi večerjali, je bila miza prazna. Tred je pritisnil na gumb, pod katerim je pisalo »hrana«. V trenutku je bila miza polna vsakovrstnih jedi. Kar skočili smo nadjne. Ravno tako se je zgodilo, ko smo morali v posteljo. Takrat je Tred pritisnil na gumb »spati«, prikazale so se tri postelje in se pripravile, da nas sprejmejo.

Ko sem tam preživela nekaj dni v samem brezdelju, ker smo imeli robote in stroje, ki so vse delali, sta Tred in Trid sklenila, da me popeljeta na goro, ki jo poznata samo onadva. Gora je bila zelo daleč, zato smo se odpeljali s čudnim avtomobilom, ki je hitel 320 kilometrov na uro. Prispeli smo tja v petnajstih minutah. Gora je bila strma, zato smo plezali z vrvmi. Videli smo velikanski prepad Rondo, ki se vsako ieto pogloblja za en meter.

Ko smo prišli na vrh, smo pomalicali. Tred in Trid sta jedla hrano iz smole. Ne rečem, da je bila slaba, toda potem se je vsaka druga stvar prilepila na jezik najmanj za pol ure. Ko sem tam sedela, se je nenadoma pod menoj premaknil kamen in začela sem se valiti po strmeh pobočju. Tred in Trid sta tekla za menoj, toda zaman. Privalila sem se do prepada Rondo in padla vanj.

Zbudila sem se vsa prestrašena in znašla sem se na tleh ob postelji v svoji sobi.

Eleonora Zupančič
4. r., SV. IVAN

PSIČEK

Naša psička je skotila dva mladiča. Na žalost je eden poginil. Zelo mi je bilo žal. Mama me je potolažila, češ da je eden le ostal. Tekla sem pogledat, res je bil. Pobožala sem ga. Zelo rada bi ga vzela v naročje, a je psička tako zarenčala name, ker se je bala, da ga bom odnesla. Dali smo mu ime Fido.

Loredana Guštin
3. raz., REPENTABOR

PUST

Napisala bom kaj o pustu. V šoli bomo pustovali: se bomo ošemili in bomo plesali. Neki učenec iz petega razreda bo prinesel plošče.

Popoldne bomo hodili po hišah nabirat jajca in klobase. Šla bom s prijateljicama Marino in Ines. Kar bomo dobile, si bomo zvečer razdelile.

Anica Purič
2. raz., REPENTABOR

NAŠ JOŽEK

*Pika - pika,
črta črta,
kaj je to okoli vrta?
Tu mu še životek manjka:
ročka - ročka,
nožka - nožka,
ta je naš preljubi Jožka.*

Pavel Purič
3. raz., REPENTABOR

MOJA DVA BRATA

Moja dva brata imata 25 let. Imenujeta se Igor in Ladi. Poročena sta in imata vsak po enega otroka: deklico in fantka. Rodila sta se 15. septembra 1945. Imata avto: Igor ima Fiat 600, Ladi pa Volkswagen. Igor dela pri Primorskem dnevniku, Ladi pa pri podjetju SMUT. Igor dela ponoči, zato je vsak dan utrujen in hodi spat. Ladi pa dela od jutra do večera. Igorjev sin se imenuje Franko, Ladijeva hčerka pa Breda. Jaz ju imam zelo rad. Upam, da se bomo v življenju imeli vedno radi.

Omar Husu
3. raz., SV. FRANČIŠEK

MOJA SESTRA

Moji sestri je ime Irena. Stara je šest let. Hodi v 1. razred. V šolskih odmorih pride vedno k meni na obisk. Rad jo sprejemem.

Ima črne lase in dolge kite. Zato jo v šoli vedno vlečejo za kite in pravijo, da so vrvi za zvonove. To jo zelo jezi.

Večkrat mi nagaja, in takrat nisva prijatelja. Kadar jo mama malo okrega zaradi naloge, ali če jo lahko brcnem, seveda za šalo, cvili.

Navadno se lepo skupaj igrava. Ker pa je dobila, ko se je rodila, moje igrače, ki so fantovske, se raje igra z avtomobili kot s punčkami. Vseeno ima dosti punčk.

Tudi če me jezi, jo imam zelo rad. Kadar ima pouk popoldne in je ni doma, mi nenehno manjka in komaj čakam, da se vrne.

Marko Zubalič

4. raz., SV. FRANČIŠEK

MOJA SESTRA

Moja sestra se imenuje Sonja. Ima trinajst let, hodi v 2. razred srednje šole. Osnovno šolo je obiskovala v ulici Sv. Frančiška. Hodi k lekcijam klavirja na Glasbeno matico in k telovadbi. Pred dvema dnevoma je imela rojstni dan. Imela je trinajst let. Priredila je zabavo, toda jaz nisem bil zraven, ker ni hotela. Za rojstni dan sem ji kupil neko igro. Imam zelo rad Sonjo.

Marko Štavar

3. raz., SV. FRANČIŠEK

MAMA ME JE BILA VESELA

Bilo je jesenskega dne in pri nas je bilo vse mirno, kot običajno. Babica je sedela pri peči in pazljivo čitala roman, ki ji je zelo ugaljal. Mama je bolna ležala v postelji. V kuhinji je bilo vse v neredu, a meni se ni hotelo pospravljati.

Ždela sem v kotu in se razgledovala naokrog. Ker babica ni mogla pospraviti, mama pa je ležala v postelji, sem se odločila in pridno vse pospravila.

Drugi dan je mama ozdravela. Ko je opazila, da je vse v redu, me je pogledala in se rahlo nasmehnila. Opazila sem, da me je bila vesela.

Marina Ciutfar

5. raz., BAZOVICA

galebova nagradna uganka

Odgovori niso bili vsi pravilni. Najbolj strupena goba od navedenih v prejšnji nagradni uganki je rdeča mušnica. Še bolj strupena od rdeče pa je zelena mušnica. Torej če boste kdaj pobirali gobe, morate paziti, da ne spravite v košarico ti dve gobi, ki sta sicer zelo lepi. Pravilni odgovori na prejšnje uganke torej so: 1c, 2b, 3c, 4a in 5b. Srečni dobitnik lepe slovenske knjige je tokrat MARKO ZUBALIČ, učenec 4. r. osn. šole v UL. SV. FRANČIŠKA.

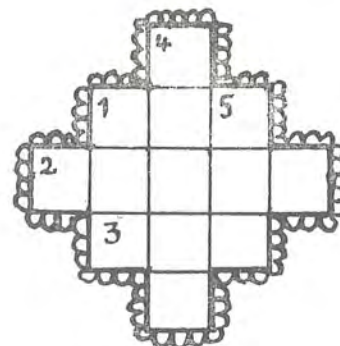
V četrti številki Galeba so pomotoma izostale pravilne rešitve ugank objavljenih v tretji številki. Te so: 1a, 2c, 3c, 4c in 5b.

Za prihodnjic pa je tu pet novih nagradnih ugank. Rešitve pošljite čimprej, potruditi pa se morate, da bodo pravilne.

- Katera slovenska gora je po Triglavu najvišja?
 - Mangart
 - Škrlatica
 - Jalovec
- Kako imenujemo v slovnici besedice IN TER PA KO?
 - medmeti
 - vezniki
 - prislovi
- V katerem od naštetih rudnikov kopljejo boksit?
 - v Mežici
 - v Idriji
 - v Rovinju
- Katerega leta je bil velik slovensko-hrvatski kmečki punt pod vodstvom Matije Gubca?
 - leta 1515
 - leta 1550
 - leta 1573
- Odkod prihajajo pomaranče in limone z napisom Jaffa?
 - iz Španije
 - iz Izraela
 - iz Grčije

za bistro glave

za bistro glave

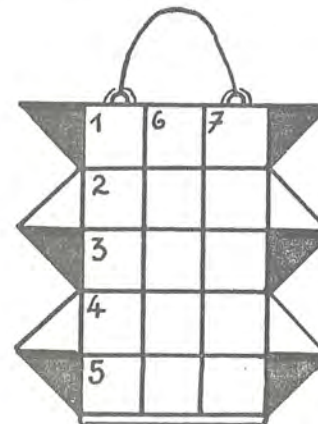

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. glavno mesto Slovenije, 8. oslovski glas, 9. rimska boginja lova, 10. navadno je na železu, 12. vpiši PM, 13. pritrdilnica, 15. srbsko moško ime, 16. tri enaki samoglasniki.

Navpično: 1. italijanska denarna enota, 2. kokoši jih znesejo v kurniku (2. sklon množ.), 3. vpiši BD, 4. staroslovensko drevo, 5. votlina, 6. avtomobilska oznaka Ancone, 7. predlog, 11. dva različna samoglasnika, 14. Akademski klub.

1	2		3	4	5	6	7	
8			9					
10		11		12			13	14
15				16				

KRIŽANKA »LAMPIJONČEK«

Vodoravno: 1. zelo dober je malinov, 2. število, 3. imajo ga živali, 4. medmet, 5. dvojica.

Navpično: 1. zgornja stena sobe, 6. za veverice je prava poslastica (dvojina), 7. izdelovalec kipov.

DVE UGANKI (Stana Vinšek)

Ura teče brez koles,
ura kaže svit z nebes.
A zakrije ti jo mrak
in podnevi vsak oblak.

Nisem konj in nisem osel,
to pa me nič ne skrbi:
vztrajna sem za vsaki posel,
trme pa imam za tri!

Rešitve ugank pošljite na naslov: Uredništvo »Galeba« — Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 — 34134 Trst, najkasneje do 10. marca 1971.

REŠITVE UGANK IZ 4. ŠTEVILKE

Križanka. V o d o r a v n o: 1. želod, 6. kokos, 11. omara, 12. sinica, 13. GO, 14. Kranj, 16. mej, 17. Ant, 19. iti, 20. jate, 21. arena, 23. lov, 24. Iva, 25. Kekec, 27. Olga, 29. pav, 30. car, 32. mil, 33. pelin, 35. PŽ, 36. aparat, 38. citre, 40. raven, 41. Albin.

N a v p i č n o: 1. žiga, 2. Emona, 3. la, 4. Ork, 5. Darina, 6. kij, 7. on, 8.

Kimavec, 9. ocet, 10. saje, 12. sni, 15. ata, 18. Triglav, 20. jok, 22. Eva, 23. levica, 25. kal, 26. Capri, 27. Omar, 28. lipa, 29. pet, 31. ržen, 33. Pan, 34. Nil, 37. re, 39. TB.

Polž. Denar, Rimljan, noč, časopis, slap, pekel, labod, deček, kos, Split.

Uganki. Metla, živo srebro.

REŠITVE UGANK SO POSLALI: Mirjam Kandut, Eleonora Zupančič, 4. r. SV. IVAN; Marko Zubalič, Stanko Ambrožič, Marjan Slepčević, Marko Štavar, Omar Husu, Tomaž Baldassi, Massimo Raseni in Gabrijela Paoli, 4. in 3. r. UL. SV. FRANČIŠKA; Marta Purič, Marina Purič in Nives Guštin, 3., 4. in 5. r. REPENTABOR; Tatjana Smerdel, Marina Orel, Marija Kristina Cupin, Dora Tomsich, Erika Roncelli, Tanja Bevk, Fabij Mazzucca, Aldo Cunja, Igor Švab, Marko Mesesnel, Rado Race, Boris Gruden, Darij Andlovič in Lauro Trevasan, 4. in 5. r. UL. DONADONI; Sergij Stančič, 3. r. SV. ANA; Marija Tereza Počkar, 5. r. BAZOVICA; Vera Crevatin, Sr. šola »Ivan Cankar« SV. JAKOB; Franka Poropat, Suzi Rikar, Damjan Purger, Fabija Sossa, Maura Mauri, Florjan Mahor, Romana Pečarič in Darija Gombač, 1., 3. in 4. r. ŽAVLJE; Vesna Bajc, 2. r. ROJAN.

IŽZREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Eleonora Zupančič, u. 4. r. os. š. SV. IVAN, Nives Guštin, uč. 5. r. os. š. REPENTABOR, Boris Gruden, uč. 5. r. os. š. UL. DONADONI.